

На хвилях слова

Філолог... Як багато змісту, емоцій та відчуттів закладено у цьому понятті! Адже це не просто людина, яка вміло оперує словами та знає їхню будову. Це не лише той, хто може процитувати напам'ять всі граматичні правила і сказати «привіт» 10 мовами. Філолог, перш за все, — це митець слова, який щодня вдосконалює свою техніку... Це жонглер, який щогодини виграє поняттями... Це невтомний борець із мовною недбалістю, що кожної хвилини нагадує про вагу та значення його величності Слова. Саме такі особистості 29 березня заповнили актову залу Головного корпусу нашого університету. Вони відзначали своє професійне свято – День філолога.

На захід прийшли не тільки студенти та викладачі Інституту філології, а й випускники філологічного факультету 1961 року. Вони розповідали про свої студентські роки, порівнювали нинішніх філологів із тодішніми та виголошували промови, у яких звучала гучна нота радості за те, що вони обрали саме цей фах.

Далі на сцені з'явилася дівчина із якорем, який із великими потугами вона тягала за собою, потім вийшли хлопці у тільняшках. Спочатку дехто подумав, що паралельно проходить ще й День військово-морських сил України. Однак таке враження було хибним. Просто організатори концерту по-філологічному тонко підійшли до формату свята. Вони порівняли митців слова із мореплавцями, які завдяки пізнанню морів слів і виразів можуть знайомитись із різними культурами та розширювати свій кругозір.

Першого до слова запросили капітана філологічного корабля – директора Інституту філології Григорія Фоковича Семенюка. Він привітав із цим великим святом всіх присутніх, назвав головні досягнення вихованців інституту та побажав щасливого плавання у потужній стихії рідної мови.

Оскільки філологія – це доволі багатогранна наука, то організатори вирішили не шукати найкращого філолога Інституту, а виділити переможців за окремими номінаціями. Голова Студентського парламенту Богдан Деркач разом із головою освітнього департаменту Студентського парламенту Володимиром Тесленком від імені всіх студентів-філологів нагородили дипломами викладачів у різних номінаціях. Найсучорішим

викладачем Інституту філології визнали Оксану Миколаївну Сліпушко, титул найрозумнішого отримав Костянтин Миколайович Тищенко, дипломом найдобрішого викладача нагородили Олесю Владиславівну Наумовську, наймоднішою визнали Юліану Ревівну Матасову, найенергійнішою - Вікторію Віталіївну Коломийцеву, титул найвеселішого викладача отримав Юрій Іванович Ковалів, звання найдотепнішого – Сергій Михайлович Різник, а найгуманнішим директором визнали Григорія Фоковича Семенюка.

У жодній справі не буває без складних моментів, митей невдач і труднощів. Саме це уособлював морський пірат, який з'явився на палубі філологічного корабля. Морського розбишаку грав студент першого курсу відділення російської мови та літератури Нгуєн Вінь Тхань. Однак це був нетиповий пірат. Він виконав роль на сцені, а потім спустився до глядачів і привітав директора інституту.

Ну як же в Інституті філології обійтися без кохання, коли навколо скільки вродливих дівчат? Так, без цих почуттів важко уявити сучасного філолога, тому студенти-японісти поставили сценку про кохання. Постановником міні-вистави була Марія Абрамович, вона використала сюжет японської легенди про силу любові у житті людини. Всі актори грали у японському національному одязі. Через стихію традицій країни сонця, що сходить студенти змогли майстерно передати силу близьких і знайомих українцям почуттів.

Було на концерті й те, що вирізняє філологічні свята від будь-яких інших: це номери

перлини нашого інституту Народного ансамблю української музики «Роксоланія», а також

виступ кращих декламаторів. Студентка відділення української мови, літератури та іноземної мови Юлія Шкуратенко виступила із гуморесками Павла Глазового, а її однокурсниця Оксана Рибась – із віршами Івана Драча. Вікторія Савчук прочитала напам'ять вірш під супровід скрипки.

Свято тривало майже 3 години. Після його закінчення актова зала ще довго була наповнена, філологи вітали одне одного, всюди лунали приємні побажання та виднілися щирі усмішки, було так, як на палубі великої яхти, що із дружньою сім'єю на борту йде океанами мови до незвіданих культур.

Володимир Мукан, Інститут філології
Фото: Володимир Мукан